

Скоро розпогодиться

Про книгу

Делсі живе на півострові Кейп-Код разом зі своєю бабусею, але мріє про «звичайну» сім'ю. Давня подруга відтепер чомусь соромиться проводити з нею час, та й інші зміни не радують. А Делсі дуже не любить сюрпризи й неочікувані повороти. Триматися їй допомагає неочікуване знайомство з новачком на півострові, Ронаном, який має за плечима власний гіркий досвід. Разом вони вчаться, як вистояти в шторм і подолати самотність, біль, злість, перші розчарування в близьких людях, а також дізнаються, що таке справжня дружба, доброта і толерантність.

Лінда Муллалі Гант

Хмари можуть затуляти сонце,
але ж це не назавжди...

**СКОРО
РОЗПОГОДІТЬСЯ**

Від авторки книжки
«Риба на дереві»

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Lynda Mullaly Hunt

Shouting At The Rain

Лінда Муллалі Гант

СКОРО РОЗПОГОДИТЬСЯ

Харків

2021

2021

ISBN 978-966-982-630-5 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Книжкова полиця підлітка»

Видано за узгодженням з *G.P. Putnam's Sons*, відділом *Penguin Young Readers Group*,
підрозділом *Penguin Random House LLC*

Перекладено за виданням: Hunt L. M. *Shouting At The Rain* / Lynda Mullaly Hunt. — New York :
Nancy Paulsen Books, 2019. — 288 p.

Переклад з англійської *Тетяни Скрипник*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошей*

Електронна версія створена за виданням:

Гант Л. М.

Г19 Скоро розпогодиться / Лінда Муллалі Гант ; пер. з англ. Т. Скрипник. — Х. : Віват, 2021.
— 288 с. — (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-982-319-9 (укр.)

ISBN 978-0-399-17515-2 (англ.)

Делсі живе на півострові Кейп-Код разом зі своєю бабусею, але мріє про «звичайну» сім'ю. Давня подруга відтепер чомусь соромиться проводити з нею час, та й інші зміни не радують. А Делсі дуже не любить сюрпризи й неочікувані повороти. Триматися їй допомагає несподіване знайомство з новачком на півострові, Ронаном, який має за плечима власний гіркий досвід. Разом вони вчаться, як вистояти в шторм і подолати самотність, біль, злість, перші розчарування в близьких людях, а також дізнаються, що таке справжня дружба, доброта й толерантність.

УДК 821.111(73)

© Lynda Mullaly Hunt, 2019

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2021

Розділ 1. До цієї миті

Є два типи людей: одні люблять несподіванки, другі — ні.

Я їх не люблю.

І все-таки ось вона — Еме Поллок, моя подруга з першого класу. Приходить до мене додому й волає, наче ворона посеред літнього дня:

— Делсі, маю для тебе *найкращу у світі* несподіванку!

Очманіти.

— *Отже*, — починає вона, — ти знаєш, що ми з Майклом пробувалися на ролі в п'єсі, яку цього літа поставлять у театрі «Кейп Плейгаус», так?

— Так, і що?

— Майклові дісталася дуже важлива роль, але мені... *Мені* дали головну! *Головну* роль! *Уявляєш?* — веде вона далі зі страшенно серйозним виразом обличчя. — Слухай... *Автографи!* Як гадаєш, у мене їх проситимуть?

— Гадаю, нам доведеться простелити червоний килим прямисінько до парадного входу твого будинку.

— *Це не жарти*, — каже Еме й трохи нахилиється вперед. — Ти хоч *знаєш*, скільки знаменитих людей починали з ролей у театрі «Кейп Плейгаус»?

— Від тебе чула, — усміхаюсь я.

Один величезний крок — і вона вже стоїть упритул до мене.

— Між іншим, мені *дуже-дуже* знадобиться твоя допомога!

— *Моя* допомога? І чому ти просиш допомогти в такій справі *саме мене?* Адже ти знаєш, що я радше серфінгуватиму під час цунамі, ніж гратиму в якійсь п'єсі.

Еме нахилиється вперед:

— Я не прошу тебе *gratis*, Делсі. Я просто хочу, щоб ти допомогла мені з роллю. П'єса називається «Енні», — із широко розплющеними очима пояснює вона.

— Це про ту горопашну Енні? З того фільму, що ми дивилися?

— Фільм зняли *значно пізніше*, ніж з'явилася п'єса.

Подруга закриває очі.

— Хай там як, Емс, а ти знаєш, що театр — це не моє.

— Я просто дуже-дуже хочу, — каже вона і змахує рукою в повітрі, наче фокусник. — Хочу грати *прав-до-по-діб-но*.

— То й що? Я не розумію, чим узагалі можу тобі допомогти. Хіба Майкл не краще із цим упорається?

— Ні. Він мені не допоможе так, як могла б ти. Майкл має *родину*. — Я почуваюся так, ніби перечепилась, але ще не встигла впасти. А Еме веде далі: — Розкажи мені, як це... Як це *насправді* — бути сиротою?

Земля піді мною, здається, починає хитатись.

Еме нахилиється до мене й говорить далі. Говорить і говорить. Щось про те, як мені пощастило. А я стою й не знаю, чого мені кортить: зникнути звідси чи допомогти їй. Я навпомацки шукаю відповідь на її запитання, проте не знаходжу нічого.

Звісно, я думала про свою матір. Про те, куди вона поділась і де була весь цей час. Утім, здається, Еме має *рацію*: мене *покинули*... І я *сирота*. Чи не по-дурному це буде — сказати, що я ніколи по-справжньому не замислювалася щодо цього?

До цієї миті.

Розділ 2. Поки що найкраща

— Бабуню! — Я бігцем спускаюся сходами. — Ти вже майже готова? Вбрана в спецодяг, вона сидить, схилившись над пазлом. Вставляє один шматочок, підводиться й каже:

— Знаю, що ти як на голках, бо на узбережжя повернулася Бренді. А от у мене всього-на-всього починається ще один сезон прибирання всіх тих будиночків для курортників. — Бабуся гладить мене по щоці. — А тепер біжи-но до холодильника й принеси обід. Не забудь наше улюблене пиво із сасафраса.

Мчу до кухні й повертаюся за три секунди:

— Усе. Ходімо!

Ми влаштовуємося в машині. Як і завжди, бабуся малює пальцем на дошці з приладами хрестик, дивиться крізь лобове скло на небо й молиться, щоб двигун завівся.

А коли він заводиться, знову гладить дошку й каже:

— От і молодчина, що завелася для старої подруги Бريدжит. — Коли ми вже їдемо, вона питає: — Гадаєш, я дивакувата, бо розмовляю з машиною?

— Тільки якщо вважаєш, що машина тобі відповідає.

— Ти найкраща у світі онука — от що, — каже вона, розсміявшись до кашлю. Це один з найприємніших бабусиних компліментів. — І ти схожа на кліща, який от-от лусне. — Бабуся зиркає на мене, коли ми зупиняємося в очікуванні зеленого світла. — Знаю, що не можеш дочекатися зустрічі з Бренді.

— Я *справді* не можу цього дочекатись. Але... Кліщ, який зараз лусне? Яюсь не красиво. Ні, просто бридко.

— Я ніколи не зрозумію, чому дівчинка, яка обожнює торнадо, урагани й повені, боїться манюсінького кліща?

— Погода не смокче людську кров, — вимовляю я, чекаючи, що бабуся у відповідь скаже щось уїдливе.

Утім, вона лишень хитає головою і, увімкнувши сигнал повороту, питає:

— То ти розмовляла з Бренді? Вона з родиною приїхала сюди на все літо, як і завжди?

— Еге ж. Ну, з мамою — це точно.

— *Боже милій*. Пам'ятаю день, коли ви з Бренді познайомилися. — Бабуся із шумом притуляється спиною до спинки сидіння. — Одного разу я не мала вибору, тож мусила тебе на когось залишити. А її матуся була аж така мила, що погодилася наглянути за тобою. І ви з Бренді, дві мацюпулі, усілися поряд на одному з отих здоровенних крісел-лежаків у садочку. І відтоді стали нерозлучними, наче арахісове масло та джем.

— Бабусю, — регочу я, — хіба хтось хоче бути таким, як арахісове масло та джем? Це добром не закінчується, принаймні для них. — Вона паркується й знову мовчки хитає головою. — То я піду?

— Іди. Тільки заради бога дивися праворуч і ліворуч, коли дорогу перетинаєш.

Тільки-но ступаю на червоний хідник, що веде на узбережжя, як чую вигук Бренді:

— Делс!

Вона вискакує з-за закусочного столика. У повітрі вже відчуваються запахи крему для засмаги й вугілля, що горить. А ще тільки дев'ята година ранку. Літо вже як слід набрало силу.

Я біжу до неї по траві. Ми обіймаємося й стрибаємо від радощів.

— Оце так зустріч! Як ти? Я та-а-ка рада тебе бачити! — Бренді відступає назад. — Отакої! Делс, ну ти й виросла за цей рік.

— Справді?

Раптом я помічаю, що вона здається набагато старшою за мене: нафарбоване обличчя, дамська сумочка, ще й одяг, куплений достоту не у великому магазині. Я почуваюся трохи ніяково у своїй футболці з написом «Бостонський марафон», хоч то й був найкращий розпродаж, що тільки можна було знайти минулого літа. Проте Бренді всміхається, і я щаслива, що ми знову зустрілись.

— Я вже відшукала наші з тобою відерця для камінців, — каже подруга.

І неприємне відчуття в моєму шлунку зникає: Бренді така сама, як була.

Ми з дитячого садочка разом збирали камінці й черепашки, щоб потім майструвати всілякі фігурки за допомогою клею.

— Але спершу, — тягну я її за рукав, — ходімо глянемо на будиночок.

Під величезним скупченням квітучих кущів стоїть невеличкий кам'яний будиночок. Це ми з Бренді його збудували того літа, коли перейшли в другий клас, і гадали, що там оселяться феї. Це було п'ять років тому. Тепер ми з нею тільки приходимо на нього дивитись одразу, як зустрічаємось.

Я падаю навколішки й розсуваю гілки. Ніякого будиночка.

— Куди він подівся? — питає Бренді, присівши навпочіпки поряд зі мною.

— Не знаю. Гадаєш, його хтось забрав?

— Ну, оскільки це був не будинок на колесах, — сміється вона, — тож, певно, так. Якщо його тільки феї нарешті не вподобали.

Бренді відступає на крок назад.

Шукаючи будиночок, я продираюся крізь кущі.

— Ходімо вже на пляж, — каже вона.

— Тобі хіба байдуже?

— Ну, мені б хотілося, щоб він лишався тут, Делс. Але його, мабуть, знайшли якісь дітлахи. *Тож хай так і буде*, — відповідає подруга, смикаючи мене за рукав. — Ходімо на пляж. Мені засмагнути треба.

Засмага? Відколи її хвилює засмага? Я йду за нею, та ледь чутний внутрішній голос (отой, до якого радить дослухатися мій сусід Генрі, бо він означає або небезпеку, або те, що ти збираєшся втнути якусь дурню) попереджає мене, що насувається холодний атмосферний фронт. Повітря вже не те, що було. Мене засмутило зникнення будиночка. А ще дужче — те, що Бренді на це начхати.

Ми беремо відерця. Бренді біжить, і я за нею. Обидва старі відерця належать Фієстерам — і червоне, і синє, яким місис Фієстер з братом користувалися на Кейп-Коді мільйон років тому. Метал, з якого виготовлені відерця, укритий подряпинами, а внизу — ще й іржею.

В одне відерце ми набираємо черепашки, а в друге — камінці. Це щоб черепашки не ламалися.

— То що, — питає подруга, — черепашки чи камінці?

— Ти й вибирай.

Я всміхаюся, бо рада знову опинитися на пляжі «Чайка» разом з Бренді. Більшу частину року, коли її немає поряд, я сумую за нею. Ми розмовляємо по телефону, але це зовсім не те. Ми не можемо дочекатися, поки її мама й моя бабуся куплять нам власні телефони. Хоча мене в цьому найбільше приваблює додаток, що показує, у яких місцях планети спалахують блискавки.

Увесь ранок ми вештаємося пірсами, збираємо камінці та бризкаємося одна на одну морською водою, тупаючи ногами. Нарешті повертаємося до закусочних столиків, вивалюємо з відерець усе, що назбирали, й вирішуємо, які фігурки із цього зліпимо.

— Тобі не здається, — каже Бренді, складаючи камінці в купки за розміром, — що ми вже дорослі для таких забавок?

— Хіба не байдуже, якщо нам це подобається?

— Ну... Так. Принаймні нас ніхто не бачить.

— А якби й побачили, — підводжу я на неї очі, — що тут *такого*?

— Напевно, ти маєш рацію.

Проте я знаю Бренді: на словах вона може із чимось погоджуватись, а думати зовсім інакше.

Розділ 3. «Мадре-тюлень»

— Любонько! — визирає з вікна мама Бренді. — За кілька хвилин треба їхати, бо інакше запізнимося.

— Зараз іду! — відповідає Бренді.

— От лихо, — співчутливо кажу я. — Тобі до зубного лікаря треба, чи що?

— Та ні, — усміхається вона. — Ми з мамою ідемо на манікюр і педикюр.

Есмі, яка живе в сусідньому будинку, ходить з манікюром і педикюром, тому я знаю, який це має вигляд. Але в мене такого ніколи не було: це менш імовірно, ніж подорожувати з моєю бабусею на плоту під час шторму.

Бренді махає мені рукою на прощання. Вони з мамою завертають за ріг, а я заштовхую вглиб себе відчуття порожнечі, якого ще ніколи не знала.

Я сирота. Еме має рацію. Дитина без мами. І без тата.

Я ніколи не замислювалася над цим. І не хвилювалася щодо цього. А от тепер, коли почала... А якщо з бабусею щось станеться? Чи візьмуть мене до себе Генрі й Есмі, які вже мають доньку?

Запхнувши руки в кишені, іду до бабусі й кажу, що хочу пробігтися пляжем, отож ми зустрінемося вже вдома.

— Тільки будь обережною.

Із цими словами вона посилає мені цілунок рукою. У відповідь я завжди легенько ляскала себе по щоці, немовби впіймала. Та сьогодні я просто так не можу.

На пляжі я підходжу до води й спостерігаю за камінцями, накопить хвилька на берег — камінці з нею, відлине — вони відкотяться назад. Точнісінько так само, як запитання Еме: «Як це насправді — бути сиротою?» — у моїй голові.

Аж тут... Я стикаюся на пляжі з тим, чого ніколи не очікувала.

Спочатку гадаю, що ця істота мертва. Та її чорні очі стежать за мною, коли я підходжу ближче. Це так неприродно — коли хтось без ніг

лежить на піску з таким виглядом, ніби хоче звестись і піти геть, ба навіть побігти.

— Відійдіть усі від тюленя! — волає на весь пляж мініатюрна охоронниця. — Це дитинча, і ви його лякаєте!

Я бачу, що більшість цього натовпу — туристи, які купили футболки з написом «Кейп-Код» отам, де пропонують: «Купи одну — отримай дванадцять у подарунок». Справжній мешканець півострова радше помре, ніж таке вдягне.

Люди не поспішають виконувати наказ охоронниці пляжу, нахиляються вперед і фотографують малого тюленя.

— Любонько, — не дуже-то й тихо шепоче одна мамця до своєї доньки, — підійди-но до нього на кілька кроків ближче й усміхнись.

Охоронниця, мов незворушна стіна, розставляє руки в сторони, наче крила, і каже:

— Мем, негайно відійдіть назад.

Я захоплююся нею: ось як треба залишатися ввічливою й водночас натякати: «Краще не жартуйте зі мною».

Юрба таки відступає, але мої ноги самі несуть мене вперед. Може, цей малюк-тюлень хворий? Чи виживе він? Та ось охоронниця спрямовує на мене погляд, і я теж відступаю.

Хлопчик поряд зі мною каже щось іспанською. Я не дуже добре пам'ятаю те, що ми вчили на уроках іспанської, проте одне слово розумію — «мадре». Це означає «мама».

Охоронниця встромляє в пісок дерев'яні кілочки і зв'язує їх неоновною стрічкою, щоб навколо маляти утворився великий яскравий квадрат.

— Нічого незвичайного, — каже вона. — Буває так, що матері-тюлені залишають на березі дитинчат, коли полюють. Так тюленята не наражаються на небезпеку, адже великі білі акули щоліта полюють *на них*.

На мене накочує хвиля полегшення. З дитинчам тюленя все гаразд.

Я дивлюся на хвилі, що омивають пляж, і думаю про «мадре-тюленя». Як вона пам'ятає, де саме залишила дитинча? Адже цей пляж тягнеться вздовж усього південного узбережжя Кейп-Коду.

— Будь ласка, не перетинайте стрічку, — наказує охоронниця. — Якщо мама побачить людей біля свого малюка, може кинути його

напризволяще. — У моїй голові крутяться лише два слова: «мама» і «малюк». Це наче про людей. — А ти не хвилюйся, — говорить охоронниця до мене. — Мама завжди повертається по свого малюка.

Я спрямовую погляд на океан. Якби це справді було так...

***

Іду геть від усіх тих людей, що змушують мене почуватися по-дурному. Навколо мене — пляж «Чайка», а в голові крутяться і крутяться думки про покинутого малюка-тюленя.

Хотіла б я знати, що за думки в його голові.

На пляжі тихо, і лише мокрий пісок хлюпає в мене під ногами. Та незабаром вітер доносить до моїх вух захоплені вигуки. Озирнувшись, я бачу, що охоронниця посунула натовп значно далі від неонові стрічки. Галас не вщухає, люди показують на океан. Що там таке? Я прожогом кидаюся до води. А коли підбігаю, бачу, як до берега наближається щось схоже на чорний м'яч. Це «мадре-тюлень» пливе, вистромивши з води голову.

Малюк-тюлень рухається, наче товста чорна гусінь, проповзає під неонові стрічкою і квапиться до води. Там плаває — сюди-туди, сюди-туди — «мадре-тюлень». Я відчуваю, як вона непокоїться через усіх цих людей поряд з її малюком. Утім, чекає на нього.

Чекає.

Дивуюсь, як мені від цього полегшало на душі. Коли малюк досягає води, «мадре-тюлень» підстрибує і пірнає. Підстрибує і пірнає...

Аж тут зі мною трапляється дещо зовсім неочікуване: я починаю плакати. І це не ті сльози, які можна придушити й заштовхати всередину, а ті, про які знає кожна клітина тіла. І цієї-таки миті я розумію дещо важливе: кажуть, що людина, яка чогось ніколи в житті не знала, не може за цим сумувати. Так от, це неправда.

Розділ 4. Розбита на друзки

Я біжу геть із піщаного пляжу — повз невеликі групки будиночків. Біжу босоніж до самісінької домівки. І, розчахнувши вхідні двері, я залітаю в будинок.

Бабуся дивиться телешоу «Ціна правильна». А коли я всідаюся просто перед телевизором, нахиляється вбік, щоб нічого не прогавити.

— Бабуню, я хочу з тобою поговорити.

— Боже милій... Дитинко, ти *коли-небудь* узуватимешся? — питає вона, хитаючи головою. — Неси мазь і бинти — я перев'яжу.

Глипаю на свою ногу, яка кривавить. Я навіть не помітила, що порізалася.

— *Бабуню*, — промовляю я таким пронизливим голосом, що сама лякаюся, — *будь ласка, будь ласка*, розкажи мені про маму. Я розумію, що ти не любиш про неї говорити. Але мені треба знати, якою вона була. Який у неї був голос — схожий на *мій*? Вона теж бігала? А пиво із сасафраса любила?

Бабусине обличчя стає таким, як тоді, коли несправний тостер ударив її струмом.

— Чому? — Я підходжу на крок ближче до неї. — Чому мама покинула мене? Розкажи мені *правду*.

— Ох, крихітко... Чому тобі хочеться говорити про все це? Навіщо треба ворушити сумне минуле?

— Я знаю, що ти не любиш про неї розповідати. Але чому?

— З тієї самої причини, з якої не п'ю каву: від неї мені живіт болить і я почуваюся жахливо. Чому я маю робити щось, через що зі мною коїться *таке*?

— Знаю, що тебе засмучують розмови про неї. Розумію. Та мені здається, якби я лишень *знала* це все, то було б краще. *Не знати* такого — найгірша річ у світі. Не знати нічого про свою маму — це як не знати, якого дня ти народилася. Кожна людина мусить *таке* знати.

Бабусиним обличчям пробігає тінь смутку.

А потім вона поплескує долонею по дивану поряд із собою і каже:

— Ходи сюди, мала. Посидь із бабунею. Погляньмо, хто сьогодні в телешоу виграє. Там одна дамочка торгується за дві машини. *Дві!*

Бабуся показує два пальці. Її широко розплющені очі світяться захопленням. І я розумію, що нічого не дізнаюся про маму.

— Потім, — кажу я і проходжу повз бабусю.

Утім, повертатися не збираюся. І знаю, що, поки не закінчиться шоу, від телевізора її зможе відірвати лише пожежа в будинку — та й то хтозна.

Двері моєї спальні зі скрипом зачиняються. Я сідаю на ліжко й беру мамину фотографію в рамці, замазюканій залишками льодяників та обліпленій блискітками. Цій світлині я казала «добраніч» щовечора, відколи татусь Джозеф навчив мене молитися.

Усередині мене здійсмається буря. Вона крутить, жбурляє, трощить запитання, що з'являються в голові.

Я немов бачу перед собою малюка-тюленя, який ніяк не хоче зникати. Чому так сталося, що йому в житті пощастило значно більше, ніж мені? Я так міцно стискаю в пальцях рамку, що аж біліють суглоби. Мене переповнюють слова, що нарешті зриваються з язика:

— *Це несправедливо!*

Я жбурляю фотографію на підлогу. Скло розбивається на друзки. І я, дивлячись на це, теж відчуваю розбитою.

Уламки скла нагадують мені бабусин пазл. Щоправда, я ніколи не розуміла, який сенс у складанні пазлів: навіщо годинами намагатися скласти до купи картинку, розібрану на сотні шматочків? До того ж тобі вже відомо, яка вийде картинка, адже до пазла доданий зразок.

Гадаю, я дещо схожа на фрагменти пазла, розкидані по підлозі. Але їх не можна зібрати до купи, адже зразка немає. Мені невідомо, хто я така чи скількох фрагментів мені бракує. І відколи Еме кинула світло на те, що загалом увесь час було в мене перед очима, я запитую себе: чого ще мені не видно?

На підлозі — скалки. Дивлячись на них, я відчуваю, що теж розбита на друзки.

Розділ 5. Олів

Наш будинок і три сусідні (в одному з них уже протягом багатьох років ніхто не живе) утворюють коло. До нього веде ґрунтівка, яку майже всі називають під'їзною доріжкою. Разом це має форму льодяника: дорога — паличка, коло з будинків — сам льодяник.

Затінку від дерев нам не бракує цілісінький рік — завдяки вірґінським соснам, що схожі на скручені дерева з книжки доктора Зюсса. Та в центрі кола росте звичайна сосна, яка височить над усім іншим. Вона зветься «деревом Олів». Олів — це ім'я однієї з наших сусідок. Чому на її честь назвали дерево, я не знаю. Знаю тільки, що вона обожнює цю сосну, а ще — живе тут довше, ніж будь-хто з нас.

І останнє, що стосується нашого «льодяника»: заходиш — тебе вітає табличка «Смітити заборонено», виходиш — проводжає інша, поблякла та вкрита пліснявою табличка «Дякуємо».

Бабуся каже, що під цим слід розуміти подяку за візит.

Натомість Олів переконана, що це подяка за те, що ти йдеш.

А просто зараз Олів стоїть на нашому порозі.

Вона мені нагадує ураган. Завжди кудись мчить, крутиться — аж вітер здіймається. Проте Олів буває і спокійною, як епіцентр усякого урагану. Іноді навіть сонце прозирає.

Коли вона схожа на бурю, бабуся каже, що мусимо бути особливо добрими до неї. Олів-бо знає, що таке когось утратити, тож причин для смутку їй вистачає. Але мені вона здається не сумною, а просто сердитою.

Відчинивши двері, я за формою її вуст визначаю: сьогодні всередині неї якраз нуртує ураган.

— Бабуся вдома?

Відірвавшись від пазла, бабуся підходить до мене.

— Привіт, Олів. Чудовий сьогодні вечір.

Інтонація в неї така, ніби вона розповідає Олів про щось, чого та не знає.

— Нам *треба* якось угамувати Генрі, — цідить крізь зуби Олів. — Цього разу він зайшов надто далеко.

— *Що?* — дивуюсь я. — Зайшов надто далеко? Генрі?

— А ви бачили, що він утнув?

— На Бога, Олів, — каже бабуся. — Есмі поїхала доглядати батька. І Генрі мало того, що працює цілий день, так ще й про Рубі сам дбає. Не уявляю, щоб він мав *час* завдавати комусь шкоду.

— То піди й сама подивися!

Коли ми виходимо на вулицю, я чую мелодійний передзвін. Місис Тінзеллі показує вгору — на дерево коло будинку Генрі.

— *Гляньте!* — цідить вона крізь зуби. — Він уже всі клепки погубив. Ну хіба це не божевілля?

Срібні ложки Есмеральди Леско, також відомої як Есмі, гойдаються на дереві, прив'язані білою стрічкою. Вітерець дме, і ложки тельнякають, дзенькаючи одна об одну.

— Як на мене, дуже гарно вийшло, — кажу я.

Олів підносить вказівний палець і розтуляє рота, щоб щось сказати.

— Припини, Олів, — підступає до неї бабуся. — Годі вже сичати. Кожна палиця має два кінці. У Генрі, певно, була на це якась вагома причина.

— Спершу, — починає Олів, — Есмі фарбує цей будинок у колір м'ятого морозива. А про цих химерних металевих ящірок, якими вкрито фасад будинку, і казати годі. Знаю, що вони їй нагадують рідний дім. Але тут, на Кейп-Коді, це якось по-дурному...

Аж раптом Генрі, розчахнувши темно-зелені двері з дротяною сіткою, виходить до нас.

— Що привело до мене таку чудову компанію? — підморгує він мені.

— Генрі Леско! — ніяк не вгамується Олів. — Що ти *накоїв*?

— Я теж надзвичайно радий вас бачити, Олів. — Він удає, ніби здійсмає капелюха на знак вітання. — Чудовий сьогодні день.

Через поріг перелазить Рубі й хапається обіруч за татову ногу, щоб підвестись. Я мільйон разів бачила, як вона дивиться на Генрі. Та зараз від цього погляду мені аж стискається шлунок. Як чудово було б мати тата, схожого на Генрі.

— Узагалі-то це Рубі придумала, — каже він, поклавши долоню на доньчину голівку й поглянувши на ложки. — Вона за мамою сумує.

Каже, коли ложечки дзвенять, то наче мама сміється.

«А й справді схоже», — думаю собі.

— Важко їй, — кивком показує Генрі на донечку. — Тато Есмі серйозно захворів, отож вона ще довго з ним буде.

Я згадую Есмі та її колекцію ложок. І полиці із чайними чашками. Коли приходжу до неї на чай, вона дозволяє мені вибрати будь-яку чашку. Улітку Есмі готує чай з льодом і подає в старомодних скляних баночках для консервації.

Вона завжди давала мені одну з тих ложок, що висять зараз на дереві. І ми з нею поміщували чай та пили, відставивши мізинці й сміючись. Удавали, ніби живемо в розкошах. Від цих спогадів знову боляче стискається шлунок: я розумію, що теж страшенно тужу за Есмі.

Генрі якусь хвилю мовчки дивиться на Олів. А відтак переводить очі на мене й каже:

— До речі, щодо великої рибини! Делсі, ти, певно, бачила, яку ми здоровезну сьогодні впіймали!

— Генрі Леско! — обурено промовляє Олів. — Не намагайся мене одурити.

Коли Генрі не подобається те, що вона каже, він повністю змінює тему: «До речі...» — і пішло-поїхало. Олів терпіти цього не може: дуже вже, гадаю, їй до вподоби влаштовувати скандали.

— То був смугастий окунь, — розповідає Генрі. — Але такого, як він, я ще не бачив. Мені дали б за нього кругленьку суму, та, якщо чесно, сумління мене потім замучило б. Ну, я й кинув його назад в океан.

— Генрі! — дивується бабуся. — Вухам своїм *не вірю!*

— Розумію. Ви Есмі не розкажете. Просто цей окунь стільки прожив, що я не мав права віддавати його комусь на обід. — Генрі трохи позадкував. — Власне, такої рибини вистачило б на *багато* персон.

— Це на голову не налазить! — гримає Олів. — Який з тебе взагалі рибалка? Бідолашний Джозеф Мак-Гілл, мабуть, скрушно хитає головою на небесах і шкодує, що залишив тобі свого човна перед тим, як Бог його забрав до себе.

Ми з Генрі зустрічаємося поглядами, і він мені підморгує.

— Татусь Джозеф зміг би і тій чудовій рибині зберегти життя, і гроші з цього мати, — поглянувши вгору, зітхає Генрі. — Знаєш, я щодня,

коли виходжу в океан з гавані Чатем, дивлюся на небо й дякую Джозефу за те, що він залишив мені «Колесо фортуни». Це найкращий човен на всьому Кейп-Коді. Якою доброю людиною був твій дідусь... І славним другом. Я теж за ним сумую.

Із цими словами він легенько куйовдить мені волосся. Олів намагається знову сварити його за ложки, та він уриває її мову:

— До речі, щодо Рубі. Ти краще відведи її назад до будинку.

І вони йдуть до дверей (Генрі підсміюється сам до себе). Коли двері зачиняються, бабуся глибоко зітхає, не зводячи погляду з будинку, й вимовляє:

— Ти маєш цілковиту рацію, Олів. Нам таки *треба* щось удіяти.

— *Нарешті*, — з величезним задоволенням киває Олів, — до тебе дійшло.

— Я вже дещо придумала, — киває у відповідь бабуся. — Треба спекти щось для Генрі. Може, шоколадний пиріг або його улюблений пиріг із чорницею. А ти що скажеш, Делсі?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ